

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Honební společenstvo Smržov**, se sídlem Skalice 15, 503 03 Smiřice, zast. JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem AK Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, se sídlem Hradec Králové, Resslova 1253/17a, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, za účasti zúčastněných osob **1) Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových**, Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, územní pracoviště Hradec Králové, Horova 180, 502 06 Hradec Králové, **2) Ministerstva obrany**, Nám. Svobody 471/4, 160 00 Praha 6, **3) Mysliveckého sdružení Háj Smržov**, se sídlem Smržov, 503 03 Smiřice, **4) J.H.**, **5) Mysliveckého sdružení Paseky Rasošky**, se sídlem v Rasoškách, adresa pro doručování: Jaromír Baše, Vlkov 1, 551 01 Jaroměř, **6) Honebního společenství Rasošky**, zast. obecným zmocněncem JUDr. J.S., **7) Lesů České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové a **8) M.Š.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. 21245/ZP/2014-So-8, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř, odboru životního prostředí (dále i jen „správní orgán“) ze dne 20. 8. 2014, č. j. OŽP – 1617-227/06/Fi, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím bylo podle ust. § 30 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), rozhodnuto o honebních pozemcích v kat. území Nový Ples, Libřice a Lejšovka, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu.

Podle jeho výroku I. byly přiřčeny pozemky v kat. území Lejšovka, Libřice a Nový Ples, v něm konkrétně specifikované, o celkové výměře 181,4675 ha, k honitbě Háj Smržov. Výměra honitby Háj Smržov po provedeném přiřčení tak dosáhla výměry 895 ha.

Výrokem III. rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř, odboru životního prostředí, ze dne 20. 8. 2014, č. j. OŽP – 1617-227/06/Fi, byly přiřčeny pozemky v kat. území Nový Ples, v něm konkrétně specifikované, o celkové výměře 155,3451 ha, k honitbě Rasošky. Výměra honitby Rasošky dosáhla po provedeném přiřčení výměry 1.313 ha.

Výrokem V. byla slovním popisem vymezena hranice mezi honitbami Háj Smržov a Rasošky.

Žalobce napadl včas podanou žalobou shora uvedené rozhodnutí žalovaného, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal, že správní řízení bylo stíženo procesní vadou. Tu spatřoval ve skutečnosti, že na Městském úřadu Jaroměř byl pověřen jeden z členů účastníka řízení, Honebního společenstva Rasošky, vedením odboru správy majetku, přičemž tento člen honebního společenstva a pracovník Městského úřadu Jaroměř je současně synem dnes již zemřelého bývalého starosty Honebního společenstva Rasošky, který navíc působil v době zahájení řízení ve funkci tajemníka a dával najevo svůj postoj k výsledku správního řízení.

V důsledku toho vznikla u žalobce důvodná pochybnost o nepodjatosti správního úředníka – vedoucího odboru životního prostředí správního orgánu, který vydal později ve věci prvoinstanční správní rozhodnutí. Důvod k pochybnosti o nepodjatosti opřel žalobce o zjištění, že ve správním řízení se dlouhodobě projevují zcela rozdílné a protichůdné postoje žalobce a Honebního společenstva Rasošky, jehož členem je zaměstnanec Městského úřadu Jaroměř, a to na stejné funkční úrovni, jako je vedoucí odboru životního prostředí, který osobně v tomto správním řízení rozhodoval.

Naopak Honební společenstvo Smržov působí na území, které spadá pod správní rozhodování Městského úřadu Smiřice a v některých případech pod veřejnou správu správních orgánů v Hradci Králové a nemá žádné osobní, procesní ani jiné kontakty s Městským úřadem v Jaroměři, s výjimkou právě tohoto správního řízení.

Není tedy nijak zvláštní, že se o pozici člena Honebního společenstva Rasošky na funkci vedoucího odboru dozvěděl až v průběhu správního řízení. Jakmile se tak však stalo, vznesl námitku podjatosti, protože je zde již z důvodů pravidelných pracovních kontaktů vedoucích odborů jednoho a téhož městského úřadu a z důvodů členství jednoho z těchto vedoucích v honebním společenstvu, které má přímý zájem na konkrétním výsledku správního řízení, dána odůvodněná pochybnost, že příslušný vedoucí odboru státní správy myslivosti bude rozhodovat zcela nepodjatě. A žalobce pokračoval, že:

„Není přitom rozhodující, zda skutečně tento člen honebního společenstva v rámci pracovních kontaktů vyjádřil před orgánem státní správy myslivosti svou představu o výsledku správního řízení, nebo nikoliv. Není ani podstatné, zda rozhodující úředník státní správy myslivosti by takto předestřenou představu přijal či nikoliv. Podstatné je, že člen honebního společenstva, které má zájem na určitém výsledku správního řízení, je zcela přirozeně rovněž na takovém výsledku zainteresován a tím je dána i důvodná obava, že tento zájem bude určitým způsobem prezentovat, tlumočit nebo dávat najevo a že rozhodující úředník, který o takovéto skutečnosti ví, bude sám mít tendenci vydat rozhodnutí, které bude v maximální možné míře odpovídat představám tohoto pracovního kolegy.

Je-li dán důvod pro takovou přirozenou pochybnost, je vždy dán důvod k pochybnosti o spravedlivém a nepodjatém rozhodování a tedy důvod k vyloučení příslušné osoby z rozhodování. V daném případě dokonce, s ohledem na podstatu důvodů namítané podjatosti, jsou namísto obavy i ve vztahu k dalším pracovníkům odboru životního prostředí jako orgánu státní správy myslivosti a ten je z rozhodování vyloučen jako celek.

Žalobce jako účastník správního řízení vznesl příslušnou námitku hned, jakmile se o důvodu těchto pochybností dozvěděl. Dotčený správní orgán však námitku posoudil jako opožděnou a o její opodstatněnosti, nikoliv formou správního rozhodnutí, rozhodla tajemnice Městského úřadu v Jaroměři, která námitku odmítla. Vyloučený vedoucí odboru životního prostředí pak vydal napadené rozhodnutí.

Odvolací správní orgán se podle textu odůvodnění svého rozhodnutí sice vznesenou námitkou tzv. zabýval, ale důvody této námitky bagatelizoval, když v podstatě odkázal na správný postup úředníků Městského úřadu v Jaroměři, podle nichž byla námitka podjatosti vznesena opožděně.“

Žalobce k tomu dodal, že o podjatosti má být rozhodováno vždy, jakmile se objeví a že všechny správní orgány jsou povinny se důvody takových pochybností v průběhu správního řízení zabývat. Postačuje přitom zjištění, že zde existuje rozumný důvod domnívat se, že při rozhodování může dojít k ovlivnění rozhodovací činnosti a nikoliv zjišťování, zda k takovému ovlivnění skutečně došlo nebo nikoliv. Nelze proto akceptovat např. ani stanovisko, podle kterého je zmíněný vedoucí odboru Městského úřadu Jaroměř, jako člen honebního společenstva, jeho zcela pasivním členem. Žalobní blok týkající se pochybností o nepodjatosti vedoucího odboru životního prostředí městského úřadu Jaroměř, jenž ve věci osobně v prvním stupni rozhodoval, uzavřel žalobce konstatováním, že v důsledku jejich odmítání došlo k tomu, že „rozhodnutí, které bylo vydáno v prvním stupni, bylo vydáno osobou, která je z projednání věci a rozhodování vyloučena.“

V další části žaloby žalobce zpochybňoval závěr správního orgánu o délce hranic nepříčleněných honebních pozemků s honitbou žalobce a s honitbou Rasošky. Odkazoval přitom na ortomapu založenou ve správním spisu, v níž je hranice honitby Rasošky prý zakreslena v rozporu s rozhodnutím ze dne 14. 4. 2003, čj. 112/61/03/OŽP-Sa-M04. V něm je totiž popsána (stanovena) hranice honitby Honebního společenstva Rasošky v okolí obce Nový Ples tak, že „hranice pokračuje po komunikaci z Josefova do obce Nový Ples a u budovy Obecního úřadu Nový Ples se lomí vlevo na obecní cestu vedenou po okraji lesního komplexu a dále po této cestě kolem samot zvaných „U Baliharů“, přesto „je tato hranice zakreslena v ortomapě od poslední budovy obce Nový Ples u komunikace vedoucí z této obce směrem na obec Libřice a odtud zpět podél pozemkové parcely 335/1 až na hranice pozemkové parcely 335/2 na polní cestu podél staveb a zahrad až na konec obce a dále pak po polní cestě podél lesního komplexu k samotě U Baliharů. Jinými slovy – do této ortomapy byla zakreslena hranice, která nebyla nikdy správním rozhodnutím stanovena jako hranice honitby Honebního společenstva Rasošky. Tak se touto manipulací protáhla délka hranice Honebního společenstva Rasošky o cca 300 metrů tak, aby rozhodující správní orgán mohl učinit závěr, že hranice nepříčleněovaných honebních pozemků jsou v podstatě stejně dlouhé jak u hranice s honitbou Rasošky, tak u hranice s honitbou Smržov.“

Vedoucí odboru životního prostředí Městského úřadu Jaroměř si musel být vědom toho, že do mapy nechal zakreslit průběh hranice v rozporu s vlastním rozhodnutím a že tímto způsobem uměle prodloužil hranici nepříčleněných pozemků s hranicí Honebního společenstva Rasošky. Žalobce namítal tuto skutečnost v odvolání, žalovaný však její podstatu záměrně překroutil, když dospěl k závěru, že k navýšení délky hranice přičleňovaných pozemků o namítanou vzdálenost 300 metrů došlo proto, že orgán státní správy přičleňuje honební a nikoliv nehonební pozemky. Z mapy lze totiž zjistit, že posuzovaná hranice přičleňovaných, nikam nezařazených pozemků, je vedena po hranici honebních pozemků.

Žalovaný tak nemohl akceptovat hranici, která je zakreslena u pozemků parc. č. 335/1 a 335/2, nýbrž až od konce obce Nový Ples, a to u poslední budovy této obce a pozemkové parc. č. 336/2. Pak by musel shodně s odvolatelem vyloučit z uváděné délky hranice cca 12,9 cm, což podle zvoleného měřítká představuje vzdálenost 580 m.

Žalobce pokračoval, že: „Neobstojí ani argument, že v daném případě musel správní orgán provést úpravu hranice pro účely rozhodování mimo jejich popis ve správním rozhodnutí, protože podle něj tato hranice Honebního společenstva Rasošky prochází obcí Nový Ples po komunikaci směřující od Josefova a stáčí se k obecnímu úřadu, který leží na komunikaci z obce Nový Ples směrem na obec Rasošky a odtud po komunikaci uvnitř obce na okraj lesního komplexu přičleňovaných honebních pozemků, konkrétně na hranici polní cesty s pozemkovou parcelou č. 335/2. Pokud by tento názor měl obstát, pak nebyl žádný důvod, proč tuto hranici upravit tak, aby vedla po hranici honebních pozemků k obci Nový Ples a po hranici s nehonebními pozemky směrem k obci Josefov a Rasošky zpět k lesnímu masivu, a to na dotyk polní cesty vedoucí z obce Nový Ples, podél lesa a staveb k poz. parc. č. 336/2. Jinak by totiž bylo nesmyslné protáhnout uvažovanou hranici jinudy středem obce Nový Ples, konkrétně po komunikaci dál, směrem na výjezd k obci Libřice a odtud na hraně pozemků č. parc. 51 a 50 a pozemku č. parc. 335/1 a zakreslit styk hranice Honebního společenstva Rasošky s koncem hranice honitby Honebního společenstva Jasenná. Hranice honitby

Honebního společenstva Jasenná je vedena právě po okraji obce Nový Ples na druhé straně silnice procházející obcí Nový Ples směrem na Josefov, a proto z této strany nemohla by vést hranice honitby Honebního společenstva Rasošky.

Odvolací správní orgán dále odmítá námitku, že rozhodnutí pominulo přičlenit také pozemek č. 335/2, protože jde o zahradu, která nemůže být považována za honební pozemek ve smyslu ust. § 2 zákona o myslivosti, který vymezují v ustanovení § 2 písm. e) pojem, co jsou pozemky nehonební. Správní orgán si zde upravuje výklad příslušného ustanovení tak, že zahrady jsou považovány za nehonební pozemky bez ohledu na to, zda jsou ohrazeny nebo oploceny, což je absolutně nesprávný a překroucený výklad příslušné právní normy. Ve spojení s touto argumentací však spolu s tvrzením, že pro posouzení délky hranic je třeba uvažovat pouze hranice mezi honebními pozemky zařazovanými a stávajících honiteb, je vyloučeno, aby byl akceptován ten úsek, který neodpovídá ani pravomocným rozhodnutím o hranicích honiteb, v tomto případě honitby Rasošky, ani úvaze o tom, kde mohou být brány v úvahu délky hranic přičleňovaných a stávajících honebních pozemků.

V této souvislosti je třeba podotknout, že se odvolací orgán dopustil sám naprosto nesprávného výkladu zákona proto, aby mohl odmítnout jedinou naprosto zřejmou a na první pohled patrnou námitku, že napadené správní rozhodnutí správního orgánu 1. stupně pominulo přičlenit jeden, byť malý, honební pozemek. Charakter pozemků z hlediska toho, zda je či není honební, totiž není dán jen způsobem, jak je pozemek zapsán v kat. nemovitostí, ale především způsobem, jak je využíván a dále tím, zda dovoluje volný pohyb volně žijící zvěře či nikoliv. V daném případě je patrné pouhým okem, že pozemek č. 335/2 je integrován do lesního komplexu, je porostlý lesem a není nijak ohraničen, ani oplocen. Jde tedy o pozemek, který má fakticky charakter pozemku lesního, je tak užíván a umožňuje volný pohyb zvěře. Jde tedy evidentně o honební pozemek a rozhodnuto o něm tedy nesporně mělo být.“

Žalobce dále namítal, že přijatým řešením, rozdělením největšího lesního pozemku v komplexu přičleňovaných honebních pozemků bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do výkonu vlastnického práva vlastníka pozemku, konkrétně státního podniku Lesy České republiky, který realizuje vlastnická práva státu. V dané věci došlo k zásahu do tohoto vlastnického práva, ačkoliv nešlo o zásah nevyhnutelný, nutný, provedený formou přiměřenou, která by byla pro vlastníka co nejméně zatěžující a proporční, tedy o zásah, který by omezil vlastníka ve prospěch veřejnosti či veřejného zájmu přiměřeným způsobem.

V dané věci je řešeno přání vlastníka, aby se jím vlastněné pozemky staly součástí konkrétní honitby honebního společenstva, do kterého chce vlastník pozemků vstoupit. „V takovém případě platí, že by přání vlastníka, jako realizace jeho vlastnického práva, mělo být při střetu s veřejným zájmem omezeno jen tehdy, pokud by se zjistilo, že toto přání je v rozporu se stávající právní úpravou nebo podle této úpravy je nelze realizovat, protože by se v daném případě zmařily cíle, které v zájmu veřejnosti formuluje zákonná právní norma. V daném případě by tedy přání vlastníka mělo být omezeno a případně pominuto za předpokladu, že by možnost takového přání a přistoupení do některého honebního společenstva, byla vyloučena zákonem. Tak tomu není. Pak by muselo být zkoumáno, zda realizaci tohoto přání brání nějaké ustanovení příslušných právních norem. Z nich pak lze zjistit, že jediným snad takovým důvodem v daném případě může být vytvoření nevhodné hranice pole – les. Žádné jiné hledisko, které formuluje zákon, ani zásady

řádného mysliveckého hospodaření, které lze formulovat na základě zákona, však přijetí vysloveného přání vlastníka nebrání. Nevytváří se tím nevhodný prostor, není tím zasahováno do práv jiných třetích osob, není tím omezována možnost pěstební a chovatelské činnosti, veřejné dopravy a jiných veřejných zájmů, nevytváří se naprosto nevhodný a myslivecky neobhospodařovatelný prostor apod. Je-li obecně akceptováno a Ústavním soudem opakovaně vysloveno, že střet veřejného zájmu s osobními a Ústavou chráněnými právy, musí být posuzován podle oněch tří pravidel, tedy z hlediska nevyhnutelnosti, přiměřenosti a proporcionality, pak již samotný fakt, že vlastník bude přijatým opatřením nucen projednávat případné škody na lesních porostech a lesní hospodářské zásahy se dvěma subjekty, zakládá důvod se domnívat, že pouhá nevhodnost hranice pole – les, jejímž důsledkem je úprava podmínek lovu, jako redukčního opatření v rámci chovu volně žijící zvěře, není oním přiměřeným a proporcionálním zásahem do výkonu vlastnického práva. Jiným slovy – bez uvedených úvah, kterými se vůbec odvolací orgán nezabýval a které správní orgán 1. stupně úplně pominul, nemůže být stanovisko vlastníka, z hlediska přání kam by měl být jím vlastněný lesní komplex přiřčen, pominuto.“

Žalobce brojil i proti závěru učiněnému správním orgánem, že jím vymezená hranice přiřčovaných lesních pozemků zčásti k honitbě Rasošky a zčásti k honitbě Smržov, bude minimalizovat plochu omezených možností volně žijící zvěř chovat a pečovat o ni, zejména omezením umísťovat podél hranice v pásmu 200 metrů na každou stranu krmná a lovná myslivecká zařízení. Žalobce namítal, že tvrzení správního orgánu nemá oporu v zakreslených hranicích. Z předmětné ortomapy je totiž zřejmé, že nejkratší vzdálenost a tedy i nejmenší plocha s omezenými podmínkami chovu a lovu, je právě na hranici pole – les podél polní cesty od okraje obce Smržov k okraji obce Nový Ples. Jakákoliv jiná a tím spíše zalamovaná hranice je nutně hranicí delší a vytváří tedy nutnost vyčlenit z lesního masivu větší plochu s omezením chovu a lovu. Provedeným správním rozhodnutím se tedy sice odstraní nevhodná hranice pole – les, ale vytvoří se mnohem větší pásmo s omezenými možnostmi chovu a lovu, nemluvě o tom, že v některých místech se pak vytvoří plocha, kterou nebude vůbec možné myslivecky obhospodařovat, protože její šíře od uvažované hranice, je nižší než 200 metrů. Navíc hranice, jak ji správní orgány uvažují, není v podstatné části v terénu vůbec seznatelná, protože neprobíhá, jak správní orgány nesprávně tvrdí, po korytu potoka. V uvedených a zakreslených místech totiž žádný potok neteče a není zde ani žádné vyschlé potoční koryto.

Podle žalobce došlo v řízení k manipulaci s údaji, které mají zásadní význam pro rozhodnutí, a to i s odkazem na poslední rozhodnutí nadepsaného krajského soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 30 Ca 147/2007-101, jímž bylo správním orgánům uloženo „zjistit délku hranic přiřčovaných honebních pozemků se stávajícími honitbami a na základě tohoto údaje pak zkoumat, jaké jsou zde důvody, které by bránily vyhovět jedinému zákonem formulovanému hledisku pro přiřčení honebních pozemků, které spočívá právě v délce hranic (zda zásady řádného mysliveckého hospodaření brání či vylučují řídit se právě oním hlediskem nejdelší délky hranice).“

Správní orgán se vyhnul tomuto posuzování jednak tím, že provedl nepřípustnou manipulaci se stávajícími hranicemi honiteb, a to ve prospěch honitby Rasošky, a dále tím, že se opřel nikoliv o vlastní správní uvážení stran pravidel řádného mysliveckého hospodaření, ale vyšel z názoru, který formuloval znalecký posudek. Postup správního orgánu je nesprávný již proto, že výklad zákonné normy

je výsostnou pravomocí rozhodujícího orgánu, který normu aplikuje v rámci své působnosti a pravomoci a nejde o odbornou otázku, ke které by se měl vyjadřovat znalec. Již to z principu zpochybňuje závěry, které stran pravidel řádného mysliveckého hospodaření správní orgán a žalovaný přijali.

K otázce řádného mysliveckého hospodaření žalobce uvedl, že: „Správní orgány zúčastněné na řízení se v rámci jakýchsi úvah o mysliveckém hospodaření, zabývaly především otázkou nevhodnosti hranice honiteb na hranici pole – les. Tvrdily zejména, že jde o hranici, která je pro zvěř volně žijící nejvíce atraktivní, protože zvěř přes den ukrytá v lese, ráno a v podvečer vychází na polní pastvu a tímto způsobem zde také vytváří škody na zemědělských porostech. Navíc uvedená hranice nevytváří odpovídající a pro zvěř výhodný ekosystém, ve kterém by se zvěř mohla přirozeným způsobem rozmnožovat, mohly se udržovat odpovídající stavy této zvěře a zajišťovat, aby se mohlo jednat o zvěř zdravou, bez nebezpečí šíření nějakých chorob nebo utlačování či vytěsňování jiné volně žijící zvěře. Ani jeden ze správních orgánů se však nedopustil úvahy, v jakém směru je hranice pole – les, tvoří-li hranici honiteb, z tohoto pohledu nevhodná. Mění se snad v takovém případě návyky volně žijící zvěře vycházet ráno nebo v podvečer na pastvu? Zvyšuje se snad touto hranicí rozsah škod, které zvěř napáchá na polních plodinách? Zvýší se tím pravděpodobnost vyššího úhynu nebo nemocnosti zvěře? Zvýší se tím pravděpodobnost útlaku jiné volně žijící zvěře apod.? Na všechny uvedené otázky je třeba odpovědět záporně, protože ani v jediné odpovědi nelze shledat rozdíly mezi chováním zvěře na hranici pole – les, je-li toto rozhraní uvnitř honitby.

Nevhodnost uvedené hranice lze spatřovat především v tom, že v důsledku chování zvěře na této hranici může skutečně volně žijící zvěř působit škody na polních porostech, které bude vlastník či uživatel polních pozemků požadovat na honebním společenstvu, které má pole v rámci své honitby, zatímco volně žijící zvěř, která škody způsobila, se bude z hlediska odlovu apod. pohybovat především v lese a odlovem tedy přinášet vlastníkově lesa určité výhody dané příjmy z odlovené zvěře. Jako druhý důvod nevhodnosti lze jistě akceptovat, z důvodů bezpečnosti, vymezený způsob odlovu jako formy regulace volně žijící zvěře, neboť mezi honitbami nelze ve vymezeném pásmu 200 metrů na každou stranu realizovat odlov tzv. na čekané. Jiný důvod, pro který by hranice pole – les byla nevhodná, zde není. Argumentace vytvářením vhodných ekosystémů pro volně žijící zvěř, kterou na několika místech argumentuje odvolací orgán, je argumentací obtížně přijatelnou a dokonce obtížně pochopitelnou. Není totiž jasné, v čem se změní podmínky pro život a pohyb volně žijící zvěře tím, že hranice honiteb bude uvnitř lesa a nikoliv na hranici pole - les. Zvyky, především migrační volně žijící zvěře, se určitě nezmění proti zvykům stávajícím a jistě se tím ani nezmění podmínky pro případné rozšíření druhů volně žijící zvěře nebo odstranění negativních vlivů na existenci dalších druhů volně žijící zvěře. Správní orgány používají tyto argumenty v podstatě jen jako plakátová hesla, bez jakékoliv vnitřní logiky a opodstatněnosti.

Naopak se nezabývaly správní orgány tím, že myslivecké hospodaření u přičleňovaných lesních pozemků bylo historicky realizováno Mysliveckým sdružením ve Smržově. Historie tohoto hospodaření, a to i na hranici pole – les, která má být nyní důvodem pro rozdělení lesního komplexu hranicí honiteb na dvě, přibližně stejné, poloviny, trvá bezmála 50 let. Za tuto dobu se vytvořila pravidla pro chování členů mysliveckých sdružení, která nepůsobí, z hlediska odchovu a odlovu zvěře, naprosto žádné problémy. Existence mysliveckých zařízení, která jsou umístěna na uvedené hranici právě v oněch vyžadovaných minimálních vzdálenostech, potvrzují existenci této hranice jako hranice honiteb, která je historická a která,

z hlediska mysliveckého hospodaření, nepůsobila nikdy žádné obtíže, ačkoliv vždy měla charakter hranice honiteb.

Správní orgány se ani nezabývaly přiměřenou dostupností a integrací lesního komplexu k té honitbě, k níž je z hlediska mysliveckého hospodaření přirozený přístup. Zatímco z Rasošek je přístup do lesního komplexu značně vzdálený a není tedy prakticky realizován, je lesní komplex v podstatě součástí obce Smržov, kam vstupuje zejména na hranicích u pozemkové parc. č. 224/1 a kde les vlastně tvoří přirozený přechod z obce do volné přírody. Odtud také vedou do lesního komplexu nejméně tři intenzivně používané komunikace, dvě z toho vedou podél lesního komplexu, a to z namítané strany na styku s polními pozemky směrem k obci Nový Ples a na druhé straně po okraji lesa k obci Lejšovka a dále až na komunikaci z obce Libřice do obce Nový Ples. Uprostřed pak vede polní a lesní cesta, která je využívána především vlastníkem lesa k lesnímu hospodaření, ale která tvoří součást přirozené migrace osob, která má turistický, sportovní a oddychový charakter.

Žalobce také namítá, že se správní orgány nezabývaly blíže ani tím, jak bylo dosud realizováno hospodaření na přičleňovaných pozemcích, kdo a jakým způsobem komunikoval s vlastníky lesních pozemků z hlediska hospodářských zásahů tak, aby byly koordinovány chovatelské a lovné akce uživatele honitby s těmito hospodářskými zásahy a kdo a jakým způsobem komunikoval s vlastníkem lesa také o odstraňování či refundaci případných škod. Pokud by tak správní orgány učinily, zjistily by, že nejenom po dobu probíhajícího řízení, ale vlastně od okamžiku, kdy úpravou zákona muselo dojít k přičlenění těchto honebních lesních pozemků k některé z ostatních honiteb, protože nesplňovaly zákonný požadavek minimální plochy do současnost tak činilo Honební společenstvo Smržov, resp. Myslivecké sdružení Háj Smržov, které udržovalo a udržuje bezprostřední osobní kontakt s vlastníky lesních pozemků a jejich zaměstnanci a koordinuje s nimi činnosti mající charakter mysliveckého hospodaření tak, aby bylo respektováno hospodářské určení lesa a aby škody na lesních porostech byly minimalizovány.“

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 12. 5. 2015 reagoval žalobce na vyjádření žalovaného k žalobě, a to v intencích již namítaných žalobních bodů.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

K žalobcově pochybnosti o nepodjatosti vedoucího odboru životního prostředí Městského úřadu Jaroměř, P.F., v souvislosti s osobou J.K., vedoucího odboru organizačních a vnitřních věcí téhož úřadu, žalovaný uvedl, že se touto problematikou podrobně zabývala tajemnice Městského úřadu Jaroměř ve sdělení ze dne 6. 8. 2014, č. j.: 20242/2014, doplněném sdělením ze dne 19. 8. 2014, a to na základě podnětu žalobce. Žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval v žalovaném rozhodnutí na straně 14 až 16, přičemž dospěl ke stejnému závěru, jako tajemnice Městského úřadu Jaroměř. Neprokázalo se nic, co by nasvědčovalo podjatosti úřední osoby P.F., který v dané věci rozhodoval. J.K., vedoucí odboru správy majetku Městského úřadu Jaroměř ve věci nerozhodoval, neboť nebyl k tomu úřední oprávněnou osobou. Pouhá skutečnost, že je vlastníkem honebního pozemku a

členem honebního společenstva (viz ust. § 19 odst. 1 zákona o myslivosti), nemůže mít za následek podjatost v daném správním řízení. Honební společenství Rasošky má celkem 360 vlastníků honebních pozemků a navenek ho zastupuje honební starosta, který je účastníkem řízení.

Zákresem hranice nikam nezařazených honebních pozemků s honitbami Rasošky, Háj Smržov a Jasenná na ortomapě ze dne 17. 3. 2014 se zabýval správní orgán ve svém rozhodnutí na str. 17 a žalovaný v žalovaném rozhodnutí na str. 12 až 14. Je v nich podrobně popsáno, co vedlo správní orgán k zákresu posuzovaných vzdáleností nikam nezařazených honebních pozemků se sousedními honitbami a následnému posouzení. Při posuzování vedení hranice nikam nezařazených honebních pozemků v k. ú. Nový Ples s honitbou Rasošky vycházel žalovaný též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 37/2008-93 (viz strana 12 a 13 žalovaného rozhodnutí), podle něhož je vyloučeno vést hranici honitby přes nehonební pozemky.

Otázkou nepřičlenění pozemkové parcely č. 335/2 v k. ú. Nový Ples o výměře 288 m² k honitbě Rasošky se žalovaný podrobně zabýval v žalovaném rozhodnutí na str. 13 až 14. Při posuzování tohoto pozemku, který je dle výpisu z katastru nemovitostí zahradou, zda se jedná o nehonební pozemek, využil krajský úřad právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 4. 2007, č. j. 22 Ca 442/2004-56. Žalovaný trvá na tom, že výše uvedený pozemek (zahrada) je pozemkem nehonebním dle ust. § 2 písm. e) zákona o myslivosti, a proto nemůže být přičleněn do honitby Rasošky.

K rozdělení největšího lesního pozemku v komplexu přičleňovaných honebních pozemků a v důsledku toho k údajnému nepřiměřenému zásahu do výkonu vlastnického práva vlastníka pozemku, kterým jsou LČR, s. p., žalovaný uvedl, že i tuto námitku řešil správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 12 až 14 a žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí na str. 19, 23 a 24. Žalovaný stejně jako správní orgán je přesvědčen, že tímto rozdělením nedošlo k žádné majetkové ani jiné újmě vlastníka pozemku, neboť tvorba honiteb slouží přednostně pro vytvoření vhodných podmínek pro zvěř. Rozdělením předmětného pozemku došlo k rozdělení lesního komplexu tak, aby hranice mezi honitbami byla trvalá, v terénu zřetelná a kryla se s hranicemi přírodními, což je plně v souladu s ust. § 17 odst. 3 zákona o myslivosti. Pro jasnost a srozumitelnost správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, že k honitbě Rasošky je přičleněn pozemek parc. č. 320/1A výměry 545058 m² a k honitbě Háj Smržov je přičleněn pozemek parc. č. 320/1B výměry 1003545 m². Rozdělení jednoho pozemku na dvě části připouští novela zákona o myslivosti (zákon č. 59/2003 Sb.), kterou byla ze zákona o myslivosti vypuštěna povinnost zahrnout celý pozemek do jedné honitby a v důvodové zprávě k tomuto zákonu se uvádí, že neexistuje žádný důvod pro nemožnost rozdělení honebního pozemku tak, aby hranice honitby byla trvalá a v terénu zřetelná.

Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že by se nezabýval výhradou ohledně minimalizace omezení pro chov a lov zvěře. Správní orgán se uvedenou problematikou zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 14, kde posoudil jím stanovenou druhou zásadu řádného mysliveckého hospodaření s názvem „Umožnění výstavby mysliveckých zařízení“. Z ní pak vyplynula správnímu orgánu nutnost rozdělit

příčleňované honební pozemky na dvě části a přiřlenit je k honitbám Rasošky a Háj Smržov. Žalovaný rozebral a posoudil tuto otázku na str. 17 žalovaného rozhodnutí, kde konstatoval, že v daném případě musí brát správní orgány při svém rozhodování všechny zásady řádného mysliveckého hospodaření v celku. Stanovení základních prostorových a kvalitativních parametrů honitby musí být vždy motivováno potřebami zvěře tak, aby honitba představovala v konkrétní situaci nejlepší ekosystém, s co možná nejrozmanitějšími podmínkami. V daném případě správní orgán přiřleněním lesních pozemků k honitbám dosud čistě polním tuto zásadu dle žalovaného plně akceptoval, a proto s tímto řešením žalovaný souhlasil.

K námitce žalobce, že ve vydaných rozhodnutích správního orgánu a žalovaného našel popis hranice mezi honitbami tzv. „po korytu potoka“, žalovaný odkázal na popis této hranice, jak je stanoven ve výroku V. prvoinstančního správního rozhodnutí. V něm se neuvádí, že by mezi honitbami Háj Smržov a Rasošky vedla hranice po korytu potoka.

Problematikou zásad řádného mysliveckého hospodaření se žalovaný zabýval na str. 17 až 18 žalovaného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že správní orgán v této otázce nepochybil, když dovodil, že ke stanovení zásad řádného mysliveckého hospodaření je třeba odborných znalostí. Zvláště když zákon o myslivosti, ani jiný obecně závazný právní předpis, tento pojem nevymezuje. O tom, že se jedná o složitý problém, svědčí i zásady stanovené ve znaleckých posudcích, které se od sebe liší. Správní orgán využil pro stanovení zásad řádného mysliveckého hospodaření znalecké posudky založené ve spise. Svě posouzení znaleckých posudků a vyvozené závěry podrobně popsal ve svém rozhodnutí na str. 8 až 16. Žalovaný se námitkami žalobce proti nim zabýval na str. 17 až 18 žalovaného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že postup správního orgánu nebyl, vzhledem k odborné složitosti dané otázky, v rozporu se správním řádem.

K námitce, že se správní orgány nezabývaly tím, že myslivecké hospodaření u příčleňovaných lesních pozemků bylo historicky realizováno Mysliveckým sdružením Háj Smržov, žalovaný uvedl, že otázky spojené s užíváním honiteb jsou zahrnuty do třetí a čtvrté zásady řádného mysliveckého hospodaření, které si správní orgán stanovil ve svém rozhodnutí na str. 14 až 16. Po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je třeba příčleňované honební pozemky nikam nezařazené rozdělit zhruba na dvě poloviny a ty přiřlenit k honitbám Rasošky a Háj Smržov. Žalovaný se touto problematikou zabýval v odůvodnění žalovaného rozhodnutí na str. 17 až 19. Zde žalovaný posoudil odvolací námitku žalobce, že Městský úřad Jaroměř svým rozhodnutím udržuje v podstatě značně rozdílné velikosti sousedních honiteb a nezabývá se tím, zda držitel honitby je na ní schopen hospodařit, nebo zda ji pronajímá a pokud ji pronajímá, jaký subjekt to je a jakou má personální základnu.

Žalovaný ze spisového materiálu zjistil, že po přiřlenění nikam nezařazených honebních pozemků o celkové výměře 336 ha jsou výměry honiteb Rasošky 1.313 ha (z toho 159 ha lesa) a Háj Smržov 895 ha (z toho 168 ha lesa), přičemž k honitbě Rasošky bylo přiřleněno 155 ha a k honitbě Háj Smržov 181 ha. Z tohoto srovnání vyplývá, že k honitbě Háj Smržov bylo přiřleněno o 26 ha honebních pozemků více, než k honitbě Rasošky. Obě honitby jsou společenstevní a honebními společenstvy

jsou pronajaty v souladu se zákonem o myslivosti mysliveckým sdružením a doposud nebyl řešen žádný problém, který by se týkal výkonu práva myslivosti.

V ostatním se žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí. K replice žalobce ze dne 12. 5. 2015 žalovaný uvedl, že v ní nejsou uplatněny žádné nové argumenty. Uzavřel s tím, že k celé problematice se podrobně vyjádřil v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Podáním ze dne 25. 5. 2015 se k žalobě vyjádřilo Myslivecké sdružení Háj Smržov s tím, aby všechny pozemky tvořící těleso lesa, které nejsou přičleněny k žádné honitbě a mají povahu honebních pozemků, byly přičleněny k honitbě žalobce. Uvedlo, že dlouhodobě a se souhlasem většinového vlastníka lesních pozemků, provádělo až do rozhodnutí žalovaného myslivecké hospodaření na přičleňovaných pozemcích. Činilo tak i v době, kdy pozemky tvořily samostatnou honitbu a myslivecké hospodaření na těchto pozemcích je tedy pro myslivecké sdružení dlouhodobou tradicí, včetně spolupráce s vlastníky těchto pozemků. Myslivecké sdružení má také zkušenosti se způsobem hospodaření na rozhraní pole – les a k zajištění minimalizace škod běžně spolupracuje při sestavování plánů odlovu s uživateli zemědělských ploch. Myslivecké sdružení za dobu hospodaření v přičleňovaných pozemcích vybudovalo řadu mysliveckých zařízení a náklad na jejich vybudování, v materiálu i práci členů sdružení, by v důsledku rozhodnutí správních orgánů zúčastněných na řízení přišel zcela nazmar. Z uvedených důvodů se ztotožnilo s obsahem žaloby a navrhovalo žalované rozhodnutí zrušit.

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 3. 5. 2016. Žalobce i žalovaný při něm zůstali na svých dosavadních stanoviscích

Zástupce Mysliveckého sdružení Háj Smržov dodal, že se rozhodnutí ve věci zakládá na nepravdivých údajích a je v rozporu s právními předpisy. Na předmětných pozemcích skoro 10 let myslivecky hospodařili bez jakýchkoliv problémů, a to při naplňování všech zásad správného mysliveckého hospodaření. Rozdělením lesa, při vedení myslivecké hranice jeho prostředkem, došlo po celé délce k vytvoření 450 m širokého pruhu, v němž je zásadně omezeno myslivecké hospodaření, k omezení přikrmování a vyloučení lovu na čekané. V těchto místech bylo loveno nejvíce divočáků (5 – 10 kusů ročně a od února 2015, kdy došlo ke změně mysliveckých hranic, byl zde uloven 1 ks černé zvěře). A to při tolik potřebném snižování stavů divočáků v dnešní době. V rozhodnutí stanovená hranice honiteb Smržov a Rasošky, v místech u obecního lesa ve Smržově, mezi pozemky parc. č. 217/1 v k. ú. Smržov a parc. č. 320/1 v k. ú. Nový Ples, kde myslivecká hranice probíhá lesním pozemkem, je absolutně nepřehledná a nezřetelná. Podle zákona o myslivosti se přitom hranice honiteb mají krýt, pokud je to možné, s hranicemi přírodními, v terénu zřetelnými, například vodoteče, cesty, silnice. Zde není vodoteč ani cesta. A bylo

možno tuto mysliveckou hranici ideálně vést po lesní cestě, která je asi o 500 m směrem do středu lesa. Byla by to přírodní zřetelná přehledná hranice.

Stanovená myslivecká hranice bude působit velké problémy v mysliveckém hospodaření. Nepravdivý je též údaj v rozhodnutích správních orgánů zmíněný, že Lesy České republiky, s. p., nejsou členem Honebního společenství Smržov, protože přičlenění honebních pozemků nenabýlo právní moci a tudíž nemohou být jeho členem. Úřady však ve svých rozhodnutích schválně zamlčují, že Lesy České republiky mají v honitbě Smržov jiné pozemky už z dřívějších dob a s těmito jsou ze zákona členy Honebního společenství Smržov. Jedná se například o pozemky parc. č. 190/1 v kat. území Smržov a parc. č. 3253 v kat. území Černilov. Žalovaný už v dřívějších dobách tuto věc zjišťoval, ale v těchto rozhodnutích schválně tuto skutečnost zamlčel a zpochybnil platnost smluv, které mají uzavřeny s Lesy České republiky, Honební společenství Smržov a Myslivecký spolek Smržov.

Zástupce dále uvedl, že skoro 20 let zastává funkci mysliveckého hospodáře v honitbě Smržov. Bohužel už skoro stejnou dobu se táhne kauza přičleňování honebních pozemků, kterou zde dnes řešíme.

Celá tato věc začala tím, že myslivecký spolek měl velmi dobrou spolupráci s Lesy České republiky, chodili jsme do lesa sázet stromky, stavět oplocenky, sbírat odpadky podél cest. Na základě této dobré spolupráce bylo nabídnuto ze strany Lesů ČR přičlenění předmětných honebních pozemků k honitbě Smržov pod podmínkou, že už se více tyto pozemky nebudou dělit. Krom toho se připravuje nový zákon o myslivosti, v němž by měla být posílena práva vlastníků pozemků na to, aby si určili, kdo bude na jejich pozemcích myslivecky hospodařit.

Obecný zmocněnec Honebního společenstva Rasošky zrekapituloval nejdříve průběh celého řízení o přičlenění daných pozemků a v souvislosti s tím připomněl, že část lesního komplexu na Novém Plese byla již v minulosti přičleněna k honitbě Honebního společenstva Jasenná. Ohradil se proti tvrzením zástupce Mysliveckého sdružení Háj Smržov. Podle něj je správními orgány přijaté rozhodnutí spravedlivé, kdy k oběma polním honitbám je přičleněna zhruba stejná výměra daného lesního komplexu. Lesům České republiky pak dané řešení žádnou újmu nepřináší.

Zástupce Mysliveckého sdružení Rasošky odkázal na vyjádření Honebního společenstva Rasošky a zdůraznil, že na daných pozemcích je ze strany jejich sdružení prováděno zcela obvyklé myslivecké hospodaření. Připomněl, že se v minulosti pokoušeli vyřešit věc dohodou, ale k tomu nedošlo.

Zástupkyně Lesů České republiky, s. p., zdůraznila, že napadené rozhodnutí nerespektuje vůli vlastníka pozemků, aniž by ovšem odůvodnilo, v čem je tato jeho vůle, respektive dohoda o přičlenění pozemků žalobci, špatná, tedy v čem je v rozporu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření. V souvislosti s tím vyjádřila i pochybnost o tom, že i kdyby mezi Honebním společenstvím Smržov a Honebním společenstvím Rasošky došlo při dnešním jednání k dohodě, že by správní orgány s ohledem na své dosavadní názory vyjádřené v rozhodnutí tuto dohodu skutečně respektovaly.

K dotazu soudu ohledně žalobní námitky, že správní orgány prodloužily hranici honebních pozemků k honitbě Rasošky o cca 300 m, zástupce žalovaného tvrdil, že k tomu nedošlo, neboť hranice je vedena po hranici honebních pozemků nikoliv jako původně po hranici pozemků nehonebních. Zástupce žalobce k tomu uvedl, že dle jeho názoru byla hranice v této délce započtena nesprávně, neboť se nejedná o hranici mezi stávající honitbou Rasošky a přičleňovanými honebními pozemky.

Následně všichni zúčastnění odsouhlasili nad snímkem z ortomapy nový průběh hranic honiteb, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí. V souvislosti s tím pověřený pracovník žalovaného založil do spisu dva zákresy znázorňující dosavadní průběh hranic honiteb a novou hranici honiteb. Zástupce žalobce v souvislosti s tím připomněl protizákonné vedení hranice honiteb u obce Smržov, tak jak uvedl ve svém vyjádření zástupce Mysliveckého sdružení Smržov.

Obecný zmocněnec Honebního společenstva Rasošky k věci ještě dodal, že pokud jde o tvrzenou nezákonnost vedení hranice u obce Smržov, na místě se konalo místní šetření a podle něj je všem přítomným jasné, kudy je tato hranice vedena a proč tak správní orgán učinil. Připomněl také, že mezi zákonnými kritérii, které by měly správní orgány v otázce přičleňování honebních pozemků zohlednit, není uvedena vůle vlastníka honebních pozemků. V souvislosti s tím zdůraznil kritérium mysliveckého hospodaření, dle jehož názoru je správními orgány přijatá varianta přičlenění pozemků ta nejrozsudnější.

Zástupce Mysliveckého sdružení Smržov v reakci na to uvedl, že předmětná část hranice u obce Smržov, jejíž vedení namítl, předmětem místního šetření nebyla. Zástupce Mysliveckého sdružení Rasošky oponoval, že při místním šetření stáli jeho účastníci od inkriminovaného místa zhruba 50 m.

K dotazu soudu účastníci i osoby zúčastněné nařízení uvedli, že nemají žádné další námítky na dotazování.

Zástupce žalobce v závěrečném návrhu zopakoval podstatu žalobních námitek (podjatost úřední osoby, o níž nebylo ve správním řízení řádně rozhodnuto, námitku účelového prodloužení délky hranice mezi honitbou Honebního společenstva Rasošky a přičleňovanými pozemky, nebyla respektována vůle vlastníka pozemku přičleňovaného pozemku, nebylo řádně odůvodněno, proč správní orgán k takovému kroku přikročil, v čem celospolečenský zájem převážil nad projevenými zájmy vlastníka).

Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném návrhu konstatoval, že k namítané podjatosti se oba stupně správních orgánů ve svých rozhodnutích obšírně vyjádřily. Pokud jde o vedení hranice přičleňovaných pozemků, zdůraznil, že hlavní motivací správních orgánů byly potřeby zvěře.

Myslivecké sdružení Smržov se připojilo k návrhu žalobce, tedy aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Obecný zmocněnec Honebních společenstva Rasošky na závěr vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí respektuje zájmy řádného mysliveckého

hospodaření. Navrhl proto zamítnutí žaloby. Zástupce Mysliveckého sdružení Rasošky se k uvedenému návrhu připojil.

Lesy ČR, s. p., se připojily k žalobnímu návrhu.

V.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Žalobce předně namítal podjatost úřední osoby, která vydala prvoinstanční správní rozhodnutí, konkrétně vedoucího odboru životního prostředí Městského úřadu Jaroměř P.F. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), „Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“

Žalobce založil tvrzenou podjatost P.F. na skutečnostech, že jeden z členů účastníka řízení, Honebního společenstva Rasošky, pracuje na Městském úřadu Jaroměř, a to ve stejné pracovní pozici jako on a že navíc jde o syna dnes již zemřelého bývalého starosty Honebního společenstva Rasošky, jenž se ve věci dříve angažoval. Z uvedeného dovozoval důvodnou pochybnost o nepodjatosti P.F.

K tomu třeba předně uvést, že podjatou úřední osobou není každý, kdo je za ni označen, a to ať již sám sebou, nebo účastníkem řízení, neboť se musí jednat o důvodné předpoklady podjatosti. Rozhodovat o takové námitce je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení úřední osoby z projednání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že její vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat. To znamená, že není přípustné vycházet pouze z tvrzených pochybností o nestrannosti té které úřední osoby, o jejím poměru k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, nýbrž z hmotněprávního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedly.

K vyloučení úřední osoby z projednání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že její vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat. Poměr k věci může vyplývat z různých skutečností, především pak z přímého právního zájmu rozhodující osoby na výsledku projednávané věci. Tak je tomu v případě, kdy by byla sama účastnicí řízení, nebo by mohla být vydaným rozhodnutím přímo dotčena na svých právech či by měla k účastníkům řízení, případně k jejich zástupcům, příbuzenský, přátelský nebo zjevně nepřátelský vztah.

Jde vždy o to posoudit vztah úřední osoby k věci nebo účastníkům řízení, příp. jejich zástupcům, ze dvou vzájemně se prolínajících hledisek, a to jaká je povaha tohoto vztahu a zda jeho míra je zjevně intenzivní. Žalobce neprokázal v žalobě takovéto předpoklady podjatosti, neboť vychází pouze z hypotetických domněnek, a proto krajský soud po vyhodnocení všech okolností daného případu dospěl k závěru, že vztah P.F. k J.K. a k věci samotné není takové povahy a intenzity, aby objektivně mohl způsobit podjatost prvně jmenovaného.

Z hlediska možného vzniku podjatosti je totiž nutné brát v úvahu normální, každodenní situace, do nichž se úřední osoby, stejně jako každý jiný, soudce nevyjímaje, dostávají, ať již v soukromém životě či v zaměstnání. Vždyť každý z nás v běžném životě vstupuje do řady nezávazných vztahů, jako v místě svého bydliště se svými sousedy, na pracovišti se spoluzaměstnanci, při zájmové činnosti či sportu s lidmi stejných zálib atd. Kdyby tato realita neměla být respektována, tedy kdyby úřední osoby nebo i soudci neměli rozhodovat v úředních věcech jenom proto, že se např. znají v těchto souvislostech s účastníky řízení, setkávají se s nimi v pracovním procesu při poradách, obědích atd. (jako je tomu nepochybně i v dané věci), vedlo by to k absurdním výsledkům, kdy by také nebylo na orgánu veřejné správy osoby, která by správní věc vůbec rozhodovat mohla. Např. proto, že úřední osoba zná účastníka řízení ze základní školy, kterou společně navštěvovali. Ostatně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č.j. 1 Afs 7/2009-753, judikoval, že „Sama skutečnost, že se úřední osoba zná se zástupcem účastníka řízení nebo se zástupcem osoby, na jejíž podnět bylo řízení zahájeno, či si s nimi dokonce tyká, neznamená, že lze důvodně pochybovat o její nepodjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004.“

Dlužno přitom zdůraznit, že námitka podjatosti směřující proti P.F. nebyla Městským úřadem Jaroměř, ani žalovaným, pominuta. Dospěla-li přitom tajemnice městského úřadu k závěru, že jmenovaný není podjatou úřední osobou, neboť Honební společenstvo Smržov prezentovalo uváděné důvody podjatosti jako pouhé domněnky, které neprokazují jeho osobní zájem na projednávané věci, jeho poměr k ní, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, krajský soud se s ní musí plně ztotožnit. Je si přitom dobře vědom toho, že namítanou byla i forma, jakou se tajemnice s námitkou podjatosti vypořádala (přípisem a nikoliv usnesením). V uvedené skutečnosti ale nespátňuje krajský soud vadu, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Městský úřad Jaroměř se totiž danou námitkou včas věcně zabýval, nepominul ji, stejně jako žalovaný, takže opět na vnější stránce posouzení této námítky by bylo přehnaným formalismem. Jinými slovy, ke stejnému závěru ohledně tvrzené podjatosti P.F. by se muselo dospět tak, jako tak. Na materiální stránce věci by se nic nezměnilo, kdyby o ní bylo rozhodováno znova usnesením.

Krom toho J.K. (o jehož podjatost se ale nejedná) sice zdědil v září 2012 pozemky v kat. území Rasošky a v kat. území Vlkov a vzhledem k tomu se stal členem Honebního společenstva Rasošky, není v něm však členem žádného orgánu, nevykonává jiné funkce, jednání valných hromad se neúčastní a nemůže se osobně podílet ani na výkonu práva myslivosti, neboť není myslivcem (nevlastní lovecký lístek). Rovněž tyto skutečnosti důvodnost tvrzení žalobce nijak nepodporují, přičemž o tom, že by jmenovaný jakkoliv ovlivňoval výsledek řízení, nebyly zjištěny žádné indicie.

Zcela pochopitelně proto i žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem uváděné důvody podjatosti ze strany Honebního společenstva Smržov jsou pouhými a ničím nedoloženými domněnkami, že neprokazují osobní zájem úřední osoby P.F. na projednáváné věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům.

Nad rámec uvedeného krajský soud uvádí, že samozřejmě obecně vzato nerozporuje a uznává, že vada spočívající v tom, že se na projednávání a rozhodování věci účastní úřední osoba, která by byla vyloučena pro pochybnosti o její nepodjatosti, je procesní vadou, která může mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí. Pokud by šlo o úřední osobu rozhodující v prvním stupni (jako tvrdí žalobce v dané věci), pak by bylo třeba zkoumat, zda a jaký vliv mohla mít taková vada i na rozhodnutí odvolacího orgánu. Přitom si je třeba uvědomit, že správní řízení tvoří zásadně jeden celek, skládající se z řízení před orgánem prvního stupně a odvolacím orgánem. Vzhledem k tomuto charakteru správního řízení je tak přípustné, aby případná pochybení a nedostatky řízení vedeného správním orgánem prvního stupně byly odstraněny, respektive napraveny v řízení odvolacím. Je-li vada řízení vedeného v prvním stupni plně zhojena v řízení odvolacím, není správní řízení jako celek stiženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. V přezkoumávané věci nejen že nebyla shledána podjatost P.F., ale žaloba směřovala proti rozhodnutí žalovaného, u něhož podjatost spatřována nebyla, a který věcně dospěl ke stejným závěrům (a správným, jak bude rozvedeno ještě dále), jako prvoinstanční správní orgán. Za tohoto stavu by nezbylo, než konstatovat, že o právech a povinnostech rozhodl žalovaný a že případná vada řízení před orgánem prvního stupně byla touto skutečností odstraněna. I za této varianty by byla námitka podjatosti jmenované úřední osoby shledána nedůvodnou.

K námitce podjatosti směřující k osobě P.F. lze ještě dodat, že není námitkou novou, neboť krajský soud se jí zabýval již také ve svém předchozím rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 30 Ca 147/2007-101, přičemž ji shledal nedůvodnou. Jinak tomu není ani nyní.

Žalobce dále napadal závěr správních orgánů zúčastněných na řízení o délce hranic nepřičleněných honebních pozemků se svojí honitbou a s honitbou Rasošky. Správní orgán se vypořádal s touto otázkou, jako prvotním podkladem pro rozhodnutí o přičlenění honebních pozemků k honitbě dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, zjištěním z mapového podkladu, který nechal vyhotovit na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2008, sp. zn. 30 Ca 147/2007. Podle něho stanovil délky společných hranic honiteb s přičleňovanými honebními pozemky nikam nezařazenými. Dospěl k závěru, že délka hranice uvedených pozemků s honitbou Háj Smržov je 3.145 m, s honitbou Rasošky je délka hranice přičleňovaných pozemků 3.146 m a s honitbou Jasenná je délka hranice přičleňovaných pozemků 1.847 m. Z uvedeného vyvodil, že délka hranic přičleňovaných nikam nezařazených honebních pozemků s honitbami Háj Smržov a Rasošky je téměř stejná, neboť rozdíl vzdálenosti o 1 metr na celkové délce hranice přes 3 km je rozdíl zanedbatelný. S honitbou Honebního společenstva Jasenná je společná hranice přičleňovaných nikam nezařazených honebních pozemků nejkratší, neboť měří 1.847 m. Tento mapový podklad vypracoval pro správní orgán dne 17. 3. 2014 J.H. z oddělení informatiky Krajského úřadu Královéhradeckého kraje.

Vzhledem ke skutečnosti, že délku hranic přičleňovaných nikam nezařazených honebních pozemků shledal správní orgán u honiteb Háj Smržov a Rasošky téměř stejnou, uvážil, že rozhodne o přičlenění nikam nezařazených pozemků podle zásad řádného mysliveckého hospodaření. Žalobce však správnost zákresu hranice nepřičleněných honebních pozemků s honitbou Rasošky napadl v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Žalovaný jeho námitky neshledal opodstatněnými. Konstatoval, že na ortomapě je zakreslena hranice honebních pozemků nikam nezařazených, které se rozhodnutím správního orgánu přičleňují k dané honitbě, neboť hranice honitby Rasošky je vedena podle předchozího rozhodnutí správního orgánu po cestě uvnitř obce Nový Ples. Pozemky uvnitř hranice současně zastavěného území obce jsou ale pozemky nehonebními dle ust. § 2 písm. e) zákona o myslivosti a podle ust. § 17 odst. 2 věty první zákona o myslivosti je honitba tvořena souvislými honebními pozemky. S odkazem na skutečnost, že zákon o myslivosti neobsahuje vymezení pojmu „hranice honitby“, tak právě v souvislosti s uvedenými zákonnými ustanoveními žalovaný dovodil, že hranicí honitby je třeba rozumět hranici souvislých honebních pozemků. Takto pojatá hranice honitby vyloučí, aby hranice vedla přes nehonební pozemky. Právě na základě tohoto posouzení hranice došlo k navýšení délky hranice přičleňovaných pozemků o namítanou vzdálenost 300 m.

Při jednání krajského soudu žalovaný setrval na svém výkladu pojetí hranice honitby, žalobce naopak nadále tvrdil, že délka hranice honitby byla navýšena o část, která není hranicí mezi stávající honitbou Rasošky a přičleňovanými honebními pozemky. Dovolával se přitom předchozího rozhodnutí správního orgánu, tak jako v žalobě na straně třetí dole a dále, jímž byla stanovena hranice honitby Rasošky.

S tvrzením žalobce, že podle rozhodnutí správního orgánu ze dne 14. 4. 2003, č. j. 112/61/03/OŽP-Sa-M04, byla hranice honitby Rasošky vedena obcí Nový Ples, se krajský soud ztotožňuje (v této části pochopitelně přičleňované pozemky s honitbou Rasošky nesousedily). Stejně jako se závěry žalovaného, a to při vědomí toho, že základním požadavkem na správní rozhodnutí je jejich zákonnost, že stanovená výměra honitby, daná její hranicí, nemusí být jednou pro vždy konečná a že honitbu mohou tvořit pouze honební pozemky, nikoliv pozemky uvnitř hranice současně zastavěného území obce, jako tomu bylo právě v případě žalobcem zmiňovaného správního rozhodnutí ze dne 14. 4. 2003.

Na základě těchto východisek dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud vycházely z délky hranice přičleňovaných pozemků, neboť jejich postup neshledal v rozporu se zákonem o myslivosti. Žalobcem zmiňované rozhodnutí se zde totiž dostalo evidentně do rozporu s uvedeným zákonem. Krom toho, i kdyby do ortomapy zakreslená hranice, která nebyla stanovena správním rozhodnutím, „protáhla délku hranice Honebního společenstva Rasošky o cca 300 metrů“, jak uváděl žalobce, přesto by taková okolnost nebyla rozhodnou pro rozhodnutí o přičlenění předmětných honebních pozemků. Na tvrzený rozdíl cca 300 metrů oproti celkové délce cca 3. 000 metrů, je totiž třeba nahlížet jako na rozdíl nepatrný z pohledu § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Nehledě na to, že vzdálenosti měřené z mapy (z plochy) nemusí zdaleka odpovídat skutečnosti, není-li terén absolutně

rovný. K tomu by musel být znám reliéf krajiny, respektive měření by muselo být provedeno vzhledem k němu přímo v terénu.

Krom toho hledisko, že se honební pozemky přiřadí k honitbě, která má s nimi nejdelší společnou hranici, není jediným východiskem pro rozhodnutí o jejich přiřčení. To nadepsaný krajský soud judikoval již v předchozím rozsudku této věci se týkajícím, konkrétně ze dne 12. 9. 2008, č. j.: 30 Ca 147/2007-101. Uvedl v něm, že z dikce § 30 odst. 1 zákona o myslivosti lze dovodit, že stěžejním kritériem pro přiřčení honebních pozemků do té či oné honitby zákon sice stanoví délku společné hranice, kterou mají s těmito pozemky sousední honitby, ovšem pouze potud, pokud zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřčení. Za tím účelem krajský soud uložil správním orgánům nejprve vymezit, co se zásadami řádného mysliveckého hospodaření vlastně rozumí, aby bylo možno přezkoumat, zda se ve svých úvahách, ke které z honiteb pozemky přiřadit, těmito zásadami zabýval a s jakým výsledkem.

Žalobce dále brojil proti závěrům žalovaného ohledně nepřičlenění pozemkové parcely č. 335/2 v k. ú. Nový Ples k honitbě. Neuvedl sice, ke které honitbě nebyla přiřčena, ale zřejmě k té jeho a zároveň jediné, k níž by se měly podle žaloby přiřčnit všechny pozemky. Uvedená pozemková parcela totiž nesousedí s honitbou žalobce. Žalovaný na tuto námitku reagoval již jako odvolací orgán s tím, že uvedený pozemek není lesním pozemkem, ale zahradou. Ve smyslu § 2 písm. e) zákona o myslivosti proto zkoumal, zda jde o pozemek nehonební. Dospěl při tom k závěru, že smyslem zákona je vyloučit z honebních pozemků ty pozemky, které jsou primárně určeny k účelu neslučitelnému se zásadami tvorby honiteb, a proto že zahrady jsou dle ust. § 2 písm. e) zákona o myslivosti pozemky nehonebními. Z tohoto důvodu žalovaný uzavřel, že pozemek parc. č. 335/2 v kat. území Nový Ples nelze zařadit do honitby. Vycházel přitom ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 4. 2007, č. j. 22 Ca 442/2004-56.

Krajský soud k tomu dodává, že parcela č. 335/2 v k. ú. Nový Ples, o výměře 288 m², je zahradou ve vlastnictví manželů Š., která přímo sousedí s jejich rodinným domem, situovaným na okraji zastavěné části obce Nový Ples, slouží tak k jejich rodinnému užívání, a proto třeba označit uvedenou námitku za zlovolnou a závěry žalovaného ohledně ní za správné.

Pokud žalobce namítal zásah do vlastnických práv státního podniku Lesy České republiky, krajský soud se touto námitkou nezabýval, neboť se netýká přímo veřejných subjektivních práv žalobce. Tato věc je však řešena nadepsaným krajským soudem pod sp. zn. 30A 39/2015, a to k samostatné žalobě podané uvedenou státní organizací.

Jak již bylo uvedeno výše, délka hranic přičleňovaných a nikam nezařazených honebních pozemků nevedla sama o sobě k rozhodnutí o přiřčení pozemků, neboť k tomu bylo nutné posoudit zásady řádného mysliveckého hospodaření. Městský úřad Jaroměř postupoval v tomto směru v intencích již zmíněného rozsudku krajského soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 30 Ca 147/2007-101, když se zaměřil na vymezení zásad řádného mysliveckého hospodaření, neboť zákon o myslivosti je neobsahuje. Podkladem pro to mu byly zpracované znalecké posudky, a to: 1.

znalecký posudek Františka Buriánka ze dne 7. 2. 2007, č.1034/07/ 07, vypracovaný na základě objednávky správního orgánu, **2.** znalecký posudek Ing. Václava Němce ze dne 25. 11. 2008, č. 370/8/08-M, vypracovaný na základě objednávky Honebního společenstva Rasošky, **3.** znalecký posudek Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti Strnady ze dne 20. 9. 2010, č. 40/010-20/09, vypracovaný na základě objednávky Lesů České republiky, s. p., a **4.** znalecký posudek Lesprojektu Východní Čechy, s.r.o., ze dne 30. 12. 2010, č. 538-100/10, vypracovaný na základě objednávky správního orgánu. Z uvedeného je zřejmé, že pro rozhodnutí ve věci byl soustředěn dostatek odborných podkladů.

Správní orgán jednotlivě zhodnotil všechny uvedené znalecké posudky (viz str. 8 až 10 prvoinstančního správního rozhodnutí), přičemž posuzoval možné varianty průběhu hranic mezi honitbami Háj Smržov a Rasošky v souvislosti s přiřčením honebních pozemků v k. ú. Nový Ples, Libřice a Lejšovka, které nejsou součástí žádné honitby, a to v kontextu zásad řádného mysliveckého hospodaření, které by měly v dané konkrétní věci zabezpečovat následující úkoly:

1. Řádnou tvorbu a využití honiteb.
2. Umožnění výstavby mysliveckých zařízení pro příkrmování zvěře na maximální ploše honiteb.
3. Řádný lov a zachování druhů zvěře volně žijících na daném území.
4. Řádné užívání honebních pozemků (zlepšování životních podmínek zvěře, regulace stavů zvěře odlovem a kontrola ulovené zvěře).

Jejich obsah poté podrobně rozebral na str. 12 až 16. Mimo jiné přitom konstatoval, že **zásada řádné tvorby a využití honiteb vyžaduje přiřčení honebních pozemků k oběma honitbám**, aby se zabránilo hranici, kterou tvoří nevýhodné rozhraní zemědělských a lesních pozemků, neboť rozhraní lesního a zemědělského pozemku je pro zvěř nejatraktivnější část honitby, a proto by se měla vždy nacházet uvnitř honitby, což potvrzují i stanoviska obsažená ve znaleckých posudcích Lesprojektu, s.r.o. a Ing. Václava Němce. Z nich vyplývá, že po většinu roku žije spárkatá zvěř v lesích a zejména za svítání a soumraku vychází za potravou na zemědělské pozemky. V případě hranice honiteb na rozhraní zemědělských a lesních pozemků se tedy jedná o zvěř, která se vyskytuje zároveň v obou honitbách, a proto nebývá ani v jedné honitbě předmětem cíleného chovu, ale většinou jen lovu.

Lov je však problematický, neboť podle ust. § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti „se zakazuje lovit zvěř na čekané ve vzdálenosti do 200 m od hranic sousední honitby“, takže jediným možným způsobem lovu je přiblížení se ke zvěři (šoulačka) za příznivého větru dostřel po poli (zvěř většinou spatří lovce), nebo lesem (zvěř většinou uslyší lovce). V dané rovinaté, hustě obydlené a navštěvované lokalitě to však představuje pro veřejnost velmi nebezpečný způsob lovu, kdy střelba i po průniku tělem zvěře může letět dál ještě stovky metrů a případně poranit či usmrtit člověka. Jestliže zvěř zasažená na poli nebude usmrcena na místě nástřelu, bude mít vždy snahu uprchnout do lesa, což představuje následnou komplikaci při dosledu v cizí honitbě (§ 43 odst. 2 zákona o myslivosti). Rozhraní lesního a zemědělského pozemku (foton) je pro zvěř nejatraktivnější částí honitby, a proto by se mělo vždy nacházet uvnitř honitby.

Krom toho spárkatá zvěř vychází zejména za svítání a soumraku za potravou na zemědělské pozemky, kde pak působí škody, za které odpovídá dle ust. § 52 zákona o myslivosti uživatel honitby, do které jsou tyto pozemky zařazeny. V daném případě rovněž zemědělské pozemky, které se nacházejí na hranici honitby tvořené rozmezím pole – les, jsou hojně navštěvovány divokými prasaty a vznikají tam velké škody. Tato skutečnost, jak je uvedeno ve znaleckých posudcích Lesprojektu, s.r.o., a Ing. Václava Němce, vyžaduje odstranění hranice honitby z rozhraní pole-les, která se v současné době nachází na severu mezi honitbou Rasošky s nepřirazenými honebními pozemky a na jihu mezi honitbou Háj Smržov s nepřirazenými honebními pozemky.

Přičlenění všech pozemků k honitbě Rasošky správní orgán zavrhnul, protože by rozhraní pole - les vzniklo nově nad obcí Lejšovka a rovněž by nedošlo k odstranění hranice honitby Háj Smržov, která prochází obcí Lejšovka. Správní orgán dospěl k závěru, že když bude mít jedna honitba les a druhá ho mít nebude, bude mít první honitba zvěř, kterou může lovit a druhá bude mít pouze škody působené zvěří, neboť nebude mít možnost jejího odlovu na čekané (viz ust. § 45 odst. 1 písm s/ zákona o myslivosti). Lov zvěře šoulačkou je v daných podmínkách nevhodný, neboť pohyb se zbraní v ruce ve vzrostlých porostech řepky nebo kukuřice, která se na těchto zemědělských pozemcích pěstuje, je velmi nebezpečný a prakticky nemožný.

Přičleněním honebního pozemku parc. č. 320/1 v k. ú. Nový Ples k honitbě Háj Smržov, nebo naopak k honitbě Rasošky, by byla v obou případech porušena první ze stanovených zásad řádného mysliveckého hospodaření, a to řádná tvorba a využití honiteb. Z tohoto důvodu byla stanovena hranice honiteb uvnitř katastrální parcely p.č. 320/1. Tímto rozdělením mezi dvě honební společenstva byla odstraněna stávající nevhodná hranice zemědělských a lesních pozemků honitby Rasošky a Háj Smržov.

Při zkoumání dalších stanovených zásad řádného mysliveckého hospodaření se správní orgán ztotožnil s názory, vyjádřenými ve znaleckém posudku obchodní společnosti Lesprojekt, s.r.o., konkrétně pod bodem č. 2.1.2. *„Umožnění výstavby mysliveckých zařízení pro přikrmování zvěře na maximální ploše honiteb“*. Podle ust. § 11 odst. 4 zákona o myslivosti je uživatel honitby povinen provozovat krmelce, zásypy, slaniska, napajedla a v době nouze zvěř řádně přikrmovat. Zároveň však podle ust. § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti se zakazuje přikrmovat zvěř a umisťovat myslivecká zařízení ve vzdálenosti do 200 m od hranic sousední honitby. Tímto vzniká podél hranic honiteb na obě strany pás široký 200 m, kde nesmí být krmelce ani slaniska, pro zvěř v době nouze nezbytná. Hranice honiteb by proto měly být vymezeny tak, aby plocha s vyloučením krmelců a slanisek byla co nejmenší. Správní orgán dospěl k závěru, že k dosažení tohoto cíle je nutné přičlenit nikam nezařazené honební pozemky k oběma honitbám, čímž bude možné provádět výstavbu mysliveckých zařízení na co největší ploše.

Tato zásada má základ v ust. § 3 odst. 1 zákona o myslivosti, v němž se uvádí: „... Chovem zvěře se rozumějí odborné zásady sledující určité vymezené biologické cíle, zachování rovnováhy mezi stavy spárkaté zvěře a prostředím, udržování přírodní kvality genofondu zvěře, cílené zvyšování chovné kvality zvěře a úprava stavů zvěře na optimální

stav“. Podle § 3 odst. 2 je držitel honitby a v případě jejího pronájmu nájemce honitby povinen zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře. Minimálním stavem zvěře je stav, při kterém není druh ohrožen na existenci.

Při stanovení zásady řádného chovu a zachování druhů zvěře volně žijící na daném území, vycházel správní orgán z ustanovení § 4 zákona o myslivosti. Rovněž z tohoto pohledu dospěl k závěru, že nejvhodnějším řešením je rozdělení přičleňovaných pozemků na dvě zhruba stejné části, jelikož v důsledku toho se dvě čistě polní honitby stanou honitbami smíšenými, ve kterých bude předpoklad řádného chovu volně žijících živočichů. Kdyby k přičlenění lesních pozemků k oběma honitbám nedošlo, byla by zde jedna honitba, která bude mít les a zvěř a na druhé straně honitba bez lesa, která však bude pouze hradit škody způsobené zvěří (hlavně divokými prasaty) na polních kulturách, neboť nebude mít možnost zákonným způsobem regulovat jejich stavy (200 m pásmo od okraje lesa, které by bylo hranicí mezi honitbami, bez mysliveckých zařízení). Přičleněním lesních pozemků k oběma honitbám vznikne také lepší ekosystém s nejrozmanitějšími životními podmínkami pro zvěř a tím se zlepší i podmínky řádného mysliveckého hospodaření. S tímto již přímo souvisí i poslední z uvedených zásad, směřující k řádnému užívání honebních pozemků (zlepšování životních podmínek zvěře, regulace stavů zvěře odlovem a kontrola ulovené zvěře) spojenému s revitalizací krajiny, zlepšování životních podmínek zvěře, včetně umísťování mysliveckých zařízení jako jsou např. krmelce, slaniska, napajedla, zásypy, hnízdní podložky, zásobníky na zrní, kazatelny atd. V případě hranice honiteb tvořené rozhraním pole – les, by bylo nemožné umístění kazatelen v dvousetmetrové vzdálenosti od tohoto rozhraní a tudíž i lovu černé zvěře na čekané, a to při jejím vycházení na paši na přilehlé zemědělské pozemky. Lov šoulačkou by byl podle správního orgánu nevhodný, neboť pohyb se zbraní v ruce ve vzrostlých porostech řepky nebo kukuřice, která se na těchto zemědělských pozemcích pěstuje, je velmi nebezpečný (viz již výše). Rovněž z uvedených důvodů dospěl správní orgán k závěru, že pro řádné užívání honebních pozemků a řádně regulování stavu zvěře, je nutné přičlenění nikam nezařazených honebních pozemků k oběma honitbám. Kontrola ulovené zvěře bude v tomto případě probíhat členy obou mysliveckých sdružení v souladu s hlavou VII. zákona o myslivosti.

Pokud jde o vedení hranice honiteb, byla zakreslena do ortomapy a slovně popsána ve výroku V. prvoinstančního správního rozhodnutí. Žalobce sice zpochybňoval závěr ohledně vedení hranice honiteb a tím i minimalizaci ploch s omezením krmných a lovných mysliveckých zařízení, avšak pouze z jednostranných pohledů, zejména bez ohledu na již odmítnutou hranici pole – les (viz výše) a existenci vojenského objektu. Pokud se žalobce dovolával tvrzení, že hranice není seznatelná, protože neprobíhá po korytu potoka, dlužno konstatovat, že o korytu potoka není ve slovním popisu hranice mezi honitbami Háj Smržov a Rasošky ani zmínky. V souladu se zásadou rozumnosti se jinak dá samozřejmě předpokládat, že byť se hranice honiteb podle § 17 odst. 4 zákona o myslivosti mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými, ne za každých podmínek musí být tato hranice v terénu zřetelná. Citované ustanovení nelze však vnímat jako striktní požadavek na zřetelnost hranic honitby za všech okolností. Naopak zákonodárce při jeho formulaci zjevně předvídal, že situace v terénu při

vytváření honitby nemusí být vždy ideální, tj. že nemusí být vždy k dispozici dostatek přírodních – zřetelných – hranic, s nimiž by se hranice honitby kryly, což dokládá použití podmiňovacího výrazu „*pokud je to možné*“. Ačkoliv je tedy ve smyslu § 17 odst. 4 zákona o myslivosti žádoucí, aby se hranice honitby kryly s přírodními v terénu zřetelnými hranicemi, nelze označit honitbu, jejíž některé hraniční úseky nejsou v terénu zřetelné, za rozpornou se zákonem. Případné nejasnosti by přitom bylo možno vždy odstranit v součinnosti s příslušným orgánem státní správy myslivosti.

Žalovaný se s rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu plně ztotožnil, když odvolání žalobce, a nejen jeho, proti němu zamítl a potvrdil je. Důvody, jež jej k tomu vedly, jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které obsahuje 26 stran a všem účastníkům řízení, tedy i žalobci, jsou dobře známy, neboť jim bylo žalované rozhodnutí, které tvoří s prvoinstančním správním rozhodnutím jeden celek, doručeno. Za tohoto stavu má krajský soud za nadbytečné jeho obsah dále konfrontovat se žalobními námitkami, které se táhly celým správním řízením a s nimiž se vypořádal již prvoinstanční správní orgán způsobem, který má krajský soud za zákonný (viz výše). Přesto ocituje alespoň shrnuté skutečnosti, které jej vedly k tomu, aby odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil:

„MěÚ Jaroměř v napadeném rozhodnutí postupoval v souladu s rozhodnutím krajského úřadu č. j.: 24866/ZP/2014-So-2, které nabylo právní moci dne 25. 3. 2014. V něm je uveden právní názor na uplatnění ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, který vychází z rozsudku krajského soudu č. j.: 30 Ca 147/2007-101 ze dne 12. 9. 2008 a je pro MěÚ Jaroměř závazný. MěÚ Jaroměř nejprve posoudil délky společné hranice tří honiteb s přičleňovanými nikam nezařazenými honebními pozemky. K tomuto účelu si nejprve nechal vyhotovit mapový podklad, ze kterého zjistil, že vzdálenosti společné hranice s přičleňovanými honebními pozemky nikam nezařazenými jsou: s honitbou Háj Smržov 3.145 m, s honitbou Rasošky 3.146 m a s honitbou Jasenná 1.847 m. Z tohoto porovnání vyšlo, že délka hranic přičleňovaných nikam nezařazených honebních pozemků s honitbami Háj Smržov a Rasošky je stejná. Proto MěÚ Jaroměř postupoval dle ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti tak, že stanovil a po té posoudil zásady řádného mysliveckého hospodaření, na základě kterých pak rozhodl o přičlenění nikam nezařazených honebních pozemků. Krajský úřad k tomu podotýká, že i kdyby byla délka hranic rozdílná, bylo by nutné dle rozsudku krajského soudu č. j.: 30 Ca 147/2007-101 ze dne 12. 9. 2008 posoudit, zda zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění.

Při vymezení zásad řádného mysliveckého hospodaření vycházel MěÚ Jaroměř ze zpracovaných znaleckých posudků: č. 1034/07/07 ze dne 7. 2. 2007 od Františka Buriánka, č. 370/8/08-M ze dne 25. 11. 2008 od Ing. Václava Němce, č. 40/010-20/09 ze dne 20. 9. 2010 od VÚLHM a č. 538-100/10 ze dne 30. 12. 2010 od Lesprojektu. Tyto posudky v odůvodnění podrobně zhodnotil a na závěr definoval zásady řádného mysliveckého hospodaření. Těmito zásadami jsou: řádná tvorba a využití honiteb, umožnění výstavby mysliveckých zařízení pro přikrmování zvěře na maximální ploše honiteb, řádný lov a zachování druhů zvěře žijících na daném území a řádné užívání honebních pozemků, tyto zásady definoval a vyhodnotil. Z definovaných zásad mysliveckého hospodaření vyšlo, že bude nejvhodnější velký lesní komplex v k. ú. Nový Ples rozdělit a přičlenit k honitbám Háj Smržov a Rasošky. Hlavní důvod pro toto řešení je odstranění nevhodné hranice pole-les. Dle

MěÚ Jaroměř a krajského úřadu rozhraní lesního a zemědělského pozemku je pro zvěř nejatraktivnější částí honitby, a proto by se mělo vždy nacházet uvnitř honitby.

MěÚ Jaroměř byl při svém rozhodování motivován především potřebami zvěře tak, aby v honitbách Háj Smržov a Rasošky byly vytvořeny co nejlepší životní podmínky pro zvěř. Z čistě polních honiteb se staly po přičlenění lesních pozemků honitby smíšené. Stanovení základních prostorových a kvalitativních parametrů honitby je motivováno potřebami zvěře tak, aby honitba představovala v konkrétní situaci nejlepší ekosystém, kde budou nejrozmanitější životní podmínky pro volně žijící zvěř. Posouzení těchto okolností přísluší právě správnímu orgánu. Přičlenění je proto motivováno vytvořením či zlepšením podmínek řádného mysliveckého hospodaření, tzn., že je motivované zásadně potřebami zvěře (viz rozhodnutí pléna Ústavního soudu sp. zn. ÚS 34/03). Dále se v odůvodnění svého rozhodnutí MěÚ Jaroměř řádně vypořádal i s dalšími námitkami účastníků řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytuje konzistentní skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí.“

Co je ovšem pro soudní přezkum žalovaného rozhodnutí (jako celku) rozhodující, je to, že postupy, které správní orgán, potažmo žalovaný, zvolili při rozhodování o přičlenění honebních pozemků k honitbě žalobce a k honitbě Rasošky, byly učiněny v mezích jejich volného správního uvážení a tedy soudu nepřísluší přezkoumávat správnost jejich rozhodnutí o stanovení hranice honiteb či obsahu stanovených zásad řádného mysliveckého hospodaření. Soud dohlíží jen na to, aby správní orgány vysvětlily a zdůvodnily svá rozhodnutí hledisky uznávanými zákonem o myslivosti. V přezkoumávané věci vyšly správní orgány z dostatečně a zákonným způsobem zjištěného stavu věci, přičemž právní závěry, které z něho vyvodily, nejsou s ním v rozporu. Při svých úvahách neporušily ani pravidla logického uvažování, takže lze uzavřít, že si své povinnosti správní orgány zúčastněné na daném řízení splnily, jak rozvedeno výše. Třeba snad jen dodat, že správní orgány rozhodují v aktuálním čase a je tak přirozené, že vychází ze stavu věcí právě existujícího. Bylo proto bezpředmětné zabývat se mysliveckým hospodařením u přičleňovaných lesních pozemků z historického hlediska. Relevantní pro rozhodnutí o přičlenění pozemků dle § 30 odst. 1 mysliveckého zákona nebyla ani otázka žalobcem namítané dostupnosti lesního komplexu, ostatně nikdo z účastníků proti ní ani přímo nebrojil, jen žalobce namítal, že se jí správní orgány v rozhodnutích nezabývaly. Totéž lze říci i k námitkám, podle nichž se správní orgány nezabývaly ani tím, jak bylo dosud realizováno hospodaření na přičleňovaných pozemcích, kdo a jakým způsobem komunikoval s vlastníky lesních pozemků z hlediska hospodářských zásahů tak, aby byly koordinovány chovatelské a lovné akce uživatele honitby s těmito hospodářskými zásahy, a kdo a jakým způsobem komunikoval s vlastníkem lesa o odstraňování či refundaci případných škod. Nejedná se totiž o skutečnosti, které by měl zákon o myslivosti za důležité pro rozhodnutí o přičlenění pozemků dle § 30 odst. 1. **Na rozdíl od výslovně stanoveného požadavku v jeho § 17 odst. 6, podle něhož je nutno bránit vzniku hranice honitby, která by tvořila rozhraní zemědělských a lesních pozemků.** A toho se vlastně žalobce v rozporu se společenskými zájmy chráněnými zákonem o myslivosti domáhá.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, ten se práva na náhradu nákladů vzdal.

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady zúčastněným osobám nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 13. 5. 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Alena Poláková